

PodĎakovanie za 50 rokov kňazstva

Biskup Javier Echevarría, prelát Opus Dei, predniesol 22. septembra v Bazilike St. Maria Maggiore pri svätej omši podĎakovanie Bohu pri príležitosti 50. výročia svojej kňazskej vysviacky v následovnej homílii.

13.03.2006

1. Oslava mého padesátého kněžského výročí je pro mne pobídkou, abych adresoval našemu Pánu tuto krátkou modlitbu: „Děkuji

ti, odpusť mi, dále mi pomáhěj.“ Dává mi podnět vydat se na cestu obrácení a díkyvzdání, na dálnici k plnějšímu sjednocení s Kristem. Právě takto musím následovat kroky mého předchůdce na místě preláta Opus Dei, biskupa Álvara del Portilla, který rád oslovoval Pána stejným zvoláním, zvláště o výročích a jiných významných datech svého života. I my bychom měli začínat každý den stejnými nebo podobnými slovy.

Děkuji ti, Pane! Jak léta přechází, vidí člověk jasněji Boží milosrdenství, a současně si – ne se sterilním pesimismem, ale s realismem – lépe uvědomuje svá osobní omezení. To neotřásá naším pokojem, neboť to stejně jako u prvních apoštolů vede našeho Pána, aby každému z nás řekl: „Ego sum, nolite timere“ (Mt 14, 27) – To jsem já, nebojte se.

Když pohlížím na padesát let, která přešla od mého kněžského svěcení,

připomínám si vyjádření sv.

Josemarie z třicátých let: „Jak málo je lidský život pro oběť Bohu...!“ (1)

Souhlasím s těmito slovy a dodávám: Jak krátká je celá pozemská existence pro adekvátní díkůvzdání trojjedinému Bohu za to, že je tak blízký a milující! Jak jsme uboze dokážeme odpovídat na Boží lásku, jak si zaslouží!

Chtěl bych oslovit Pána se stejnou hlubokou vděčností, jakou jsem obdivoval u tak mnoha svatých osob, zvláště u sv. Josemarie. Vím velmi dobře, že mám velmi daleko k těmto ušlechtilým vzorům, a přesto po tom opravdu toužím. Proto se odvažuji přivlastnit si několik slov, která jsem slyšel od zakladatele Opus Dei v předvečer jeho vlastního padesátého kněžského výročí.

Bylo to 27. března 1975, což ten rok připadlo na Zelený čtvrtek. Byla s ním malá skupina jeho synů a

společně adorovali Nejsvětější Svátost. Sv. Josemaría se svoji osobní modlitbu začal spontánně modlit nahlas. Jak se blížil konec jeho pozemského života, jeho modlitba se stávala nepřetržitou, ve dne v noci, protože Pán mu dal milost – jako některým církevním Otcům – modlitby nepřerušené ani spánkem.

Při této příležitosti jsme ho slyšeli říkat, vedle jiných vyjádření jeho důvěřivého rozhovoru s Ježíšem, přítomným ve Svaté hostii, něco, co nás přítomné hluboce zasáhlo:

„‘Gratias tibi, Deus, gratias tibi!’ Život každého člověka musí být chvalozpěv díkůvzdání. Jak jinak bylo vytvořeno Opus Dei? Ty, Pane, jsi je vytvořil se čtyřmi ‘odmítnutími – ‘stulta mundi, infirma mundi, et ea quae non sunt’ (1. Kor 1, 27n). Celé učení sv. Pavla se naplnilo:

Vyhledával jsi naprosto nelogické prostředky, k ničemu nevhodné, a rozšířil jsi ovoce po celém světě. Lidé

vzdávají díky v celé Evropě, v částech Asie a Afriky, v celé Americe a v Oceánii. Vzdávají díky všude.“ (2)

Jestliže se tímto způsobem vyjádřil světec, jaké musí být mé myšlenky, když se vidím od něj tak vzdálený, jak v lidských darech, tak v nadpřirozených ctnostech? Nicméně, vím, že když mi udělil služebné kněžství, povolal mě Pán, abych byl jeho vlastnictvím (Jan 15, 15); udělil mi schopnost obnovovat mezi lidmi Jeho božskou oběť na Kalvárii a rozdělovat její ovoce v ostatních svátostech. Víím dobře, že mi svěřil moc hlásat Slovo, zastupovat ho před lidmi, být intimně sjednocen s Ním, který se s využitím mne jako svého nástroje touží přiblížit každému. Nadto – „gratiam pro gratia!“ (Jan 1, 16) – mi On svěřil pastýřskou péči o Opus Dei, tuto malou část jeho „pusillus grex“ (Lk 12, 32), kterým je Církev. Pomozte mi prosit Pána, abych poznal, jak plodně dovršit toto

poslání a při vedení toho, co je nyní prelaturou, prohloubit brázdu otevřenou mými předchůdci.

Jistým způsobem Pán sebe sama podřídil vůli kněží. Chtěl být závislý na našich slovech a gestech, aby ve svaté mši zpřítomnil velikonoční tajemství své smrti a zmrtvýchvstání. On je, jak řekl sv. Augustin, „interior intimo meo,“ vůči nám intimnější, než jsme sami k sobě. (3) Měli bychom si přát zažívat v každém okamžiku tuto Jeho přítomnost v našich duších tak, abychom celých dvacet čtyři hodin denně poznávali sebe, a cítili sebe, jako nástroje kompletně Jeho – jeho kněží, jenom kněží, kněží Ježíše Krista.

2. Když každý z nás pohlíží na svůj život, může odhalit dokonalou lásku, vždy mladou a novou, kterou nás obdařuje Nejsvětější Trojice. Bůh na nás pohlížel s božským zájmem, s tou neobyčejnou pozorností, která je

věnována důležitým osobnostem světa. Jistě, pro Boha, našeho Otce, je každý muž a žena osobou nedocenitelné důležitosti. „Empti enim estis pretio“ (1. Kor 6, 20; 7, 23), jak to říká sv. Pavel: Byli jsme vykoupeni za nekonečnou cenu – krev jeho jediného milovaného Syna, který se pro nás stal člověkem.

Nicméně, na naší straně – přinejmenším na mé – musíme rozeznat, že naše odpověď nebyla vždy adekvátní: tak mnoho chybí, tak mnoho nedostatku lásky, v malých věcech a ve velkých. Odtud pochází naléhavá potřeba prosit o odpuštění. Pomozte mi prosím také pokorně žádat našeho Pána, Otce, Syna a Ducha Svatého, Nejsvětější Trojici, o odpuštění za to, že jsem ne vždy zacházel s okolnostmi tak, jak to vyžadovaly, že jsem nepochopil dokonaleji, že Bůh nachází své potěšení v přebývání s lidskými dětmi – „*deliciae meae esse cum filiis*

hominum“ (Přís 8, 31) – a touží nalézt ve mně potěšení, v nás všech, s větší intimitou. Tak často jsme Ho přijímali a hovořili s Ním tak uboze!

Ještě jednou, když si přivlastním slova sv. Josemarie, musím také vyznat – a s větším odůvodněním – že „po padesáti letech jsem jako nemluvně. Začínám a znovu začínám každý den. A tak to bude do konce mých dnů: stále znovu začínat. Pán to zná tak dobře, protože nás to ochraňuje před tím, abychom měli jakýkoliv důvod být na sebe pyšní nebo se bavit pošetilými marnostmi. Musíme se soustředit na něho, na každé jeho slovo, s vnímavými ušima, s vůlí připravenou následovat božská vnuknutí.“ (4)

Pokud chcete být dnes zvláště sjednoceni s mojí modlitbou, prosím vás, abyste žádali Pána, aby tato slova svatého kněze hluboce zakořenila v mém srdci tak, abych je

s naprostou upřímností učinil svými vlastními. Za sebe slibuji, že se budu každý den modlit za vás všechny a za každého z vás. Prosím každého z vás o odpuštění za má selhání odpovídat, sloužit, a za možné urážky, které jsem mohl někomu z vás způsobit, za chvíle, kdy jsem se vůči někomu mohl chovat bez uvědomování si překvapivé skutečnosti, že jsme milované Boží děti a bratři Ježíše Krista.

Prosím naši Paní, která byla tak věrná u paty kříže (Jan 19, 25), aby nám pomohla pokročit na dálnici lásky a pochopit, jak pozvednout Svatý Kříž v našich tělech a duších, tak, aby se hluboká aspirace, kterou sám náš Pán vypálil do duše Zakladatele Opus Dei onoho dne v roce 1931, mohla stát realitou v každém člověku.

Toho dne, 7. srpna, zatímco sloužil Mši svatou, sv. Josefmaria zaslechl

hluboko ve své duši slova sv. Jana ve verzi podle Vulgáty, tehdy užívané v liturgii: „et ego, si exaltatus fuero a terra, omnia traham ad meipsum“ (Jan 12, 32). Bůh mu pomocí velmi jasného intelektuálního světla dal pochopit význam poslání svěřeného mužům a ženám v Opus Dei uvnitř církve. O léta později na toto božské rčení narážel v rozjímání: „Ubohý kněz nepochopil, že Opus Dei musí být korunováno tímto způsobem, tak božským způsobem. Ale pochopil, že na vrcholu všech lidských aktivit musí být muži a ženy s Kristovým křížem ve svých životech a ve své práci – vyvýšeným, viditelným, odčiňujícím, vykupujícím; symbolem pokoje a radosti; symbolem Vykoupení, jednoty lidské rasy, lásky, kterou Bůh Otec, Bůh Syn, Bůh Duch Svatý, celá Nejsvětější Trojice, měla a stále má k lidstvu.“ (5)

3. Apoštol učí, že „nikdo nemůže říci ‘Ježíš je Pán’ jinak, než v Duchu svatém“ (1. Kor 12, 3). Jestliže takto hovoří sv. Pavel, oč více pomoci z nebe budeme potřebovat my, kteří jsme před Boží tváří tak ubozí! Zatímco si jsem velmi dobře vědom pomoci, které se mi neustále dostává, říkám našemu Pánu Bohu znovu, abych to uvedl ještě jednou: „Děkuji ti, odpusť mi, dále mi pomáhej!“ Z tohoto důvodu jsem zvolil postavu Ukřižovaného jako připomínku padesátého výročí mého svěcení. Proto je v mém životě a v životech nás všech ostře zakořeněno přesvědčení – reálné, praktické, konkrétní – že naše síla, naše ctnosti a naše schopnosti pocházejí výhradně z Boží dobroty, vrcholně manifestované Kristem přibitým na kříž za naše hříchy.

Jestliže chceme urychlit novou evangelizaci tolik žádanou Janem Pavlem II., a nyní papežem

Benediktem XVI., musíme být muži a ženami kříže. Tento náš svět to naléhavě vyžaduje. Pokusme se sami žít a zvěstovat ostatním: „lux in cruce, requies in cruce, gaudium in cruce“ (naším světlem je kříž, naším odpočinkem je kříž, naší radostí je kříž).

Vystupují mi z paměti další úvahy zakladatele Opus Dei. Před koncem onoho horoucího rozhovoru s Ježíšem v Nejsvětější svátosti, který jsem již zmínil, připomněl těm z nás, kdo následují jeho slova – a věřícím Prelatury všech dob – něco, co mnohokrát učil: „Stále musíme žít v nebi a na zemi – ne mezi nebem a zemí, protože jsme ve světě. Ale současně ve světě a v ráji! To bude určitý způsob, jak vyjádřit, jak máme žít své životy, zatímco jsme ‘in hoc saeculo’: v nebi a na zemi, ponoření v Bohu, ale s vědomím, že jsme ve světě, že jsme ze země, s křehkostí vlastní zemi – hliněná nádoba,

kterou Pán chtěl použít ke své službě.“ (6)

Před zakončením pociťuji povinnost vzdát díky sv. Josemarii, který mne povolal ke kněžství a od něhož jsem se všechno naučil, a biskupu Álvarovi del Portillovi, po jehož boku jsem strávil mnoho let. Byl pro mne učitelem věrnosti Bohu. Děkuji také věřícím Prelatury Opus Dei – mužům a ženám, laikům a kněžím – a biskupům a kněžím Kněžské společnosti Svatého Kříže, stejně jako kooperátorům a nespočetným mladým lidem, kteří se podílejí na apoštolátech Díla. Svými modlitbami a obětmi mne podpírají a doprovází den za dnem. Děkuji svým rodičům, bratrům a sestrám, kterým dlužím, lidsky řečeno, velmi významnou část svého křesťanského a kněžského povolání. Děkuji nespočetným osobám, které jsem během těchto padesáti let poznal, které mi také pomohly svými modlitbami, svým

příkladem a svými slovy. Všem vyjadřuji srdečnou vděčnost spolu se slibem stálé a nepřerušené modlitby.

Přeji si zvláště pozdravit své zde přítomné bratry biskupy a kněze a mnohé, kteří mne nemohli v tento den doprovodit fyzicky, ale jsou s námi sjednoceni duchovně. Zvláště děkuji Svatému Otci Benediktu XVI. za otcovský dopis, který mi k tomuto výročí poslal, a za všechny způsoby, jimiž Opus Dei a mně prokázal náklonnost. To vše je podnětem ke zvýšení mé afektivní a efektivní jednoty s Jeho Svatostí a jeho úmysly.

Rád bych také připomněl předchozí papeže, které jsem znal, Zvláštním způsobem se mé myšlenky obrací k našemu nejmilovanějšímu papeži Janu Pavlu II. úctyhodné a šťastné památky, skutečnému otci miliónů lidí, jak ukázal enormní dopad, kterou na celý svět měla jeho smrt. Vedle toho, že mne jmenoval

biskupem a udělil mi biskupské svěcení, prokázal svůj zájem a náklonnost k Prelatuře Opus Dei tak často a tolika způsoby. Plný důvěry vzývám jeho přímluvu před Bohem.

Marie, „žena Eucharistie“, je také věrnou ženou pod křížem. Svým „fiat!“ při Zvěstování, prodlouženým bez přerušování v průběhu celého jejího života, odpověděla na Boží lásku naprostým sebeodevzdáním. Nyní pečuje o nás, své děti, s mateřskou láskou. Adresuji jí slova sekvence „Stabat mater,“ nedávno recitované na svátek Panny Marie Bolestné:

„Sancta Mater, istud agas, Crucifixi fige plagas cordi meo valide.“ Jako ovoce této identifikace s jejím ukřižovaným Synem, prosím Svatou Pannu Marii, aby mne naučila – a naučila nás všechny – milovat Krista, Otce a Ducha svatého ještě více. „Fac

ut ardeat cor meum in amando
Christum Deus.“ Amen.

**Řím, Basilika Sv. Marie Maggiore,
22. září 2005**

**Biskup Javier Echevarría, prelát
Opus Dei**

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/podakovanie-za-50-rokov-
knazstva/](https://opusdei.org/sk-sk/article/podakovanie-za-50-rokov-knazstva/) (24.02.2026)